Dziennik Urzędowy
Unii Europejskiej

PL
Seria C

C/2025/2983

27.5.2025

KOMUNIKAT KOMISJI

Wytyczne w zakresie celów dotyczących stosowania paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego w sektorach przemysłu i transportu, określonych w art. 22a, 22b i 25 dyrektywy (UE) 2018/2001 w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych, zmienionej dyrektywą (UE) 2023/2413

(C/2025/2983)

Spis treści

Strona

1. Wprowadzenie 2
2. Zakres stosowania celu dotyczącego paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego w art. 22a 3
3. Zależność między celem dotyczącym udziału paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego a ogólnym celem UE w zakresie udziału energii ze źródeł odnawialnych określonym w art. 3 7
4. Art. 22b 8
5. Cel dotyczący paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego określony w art. 25 8

1. **Wprowadzenie**

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2413 ([1]), która zmienia dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 ([2]), weszła w życie 20 listopada 2023 r. Dyrektywa zmieniająca wprowadza zmiany do ram legislacyjnych regulujących energię odnawialną do 2030 r. i w późniejszych latach. Niniejsze wytyczne odnoszą się do najnowszej wersji dyrektywy w sprawie energii odnawialnej, która została zmieniona w 2023 r., zwanej „zmienioną dyrektywą RED" lub „zmienioną dyrektywą".

Zmieniona dyrektywa RED stanowi fundament Europejskiego Zielonego Ładu i planu REPowerEU w celu osiągnięcia ambicji Unii w zakresie przeciwdziałania zmianie klimatu i zmniejszania zależności energetycznej Unii od Rosji. W dyrektywie tej przyjęto znacznie ambitniejsze podejście do energii ze źródeł odnawialnych. Nie tylko zwiększono wiążący cel unijny dotyczący udziału energii ze źródeł odnawialnych z 32 % do 42,5 % do 2030 r. (z aspiracją osiągnięcia 45 %), lecz także dodano i zaakcentowano cele cząstkowe dotyczące odnawialnych źródeł energii, które mają zostać osiągnięte w różnych sektorach, w tym w przemyśle.

Przemysł odpowiada za około 25 % zużycia energii w Unii ([3]) i jest kluczowym konsumentem paliw kopalnych, wykorzystywanych w szczególności do ogrzewania i chłodzenia. Ponadto paliwa kopalne wykorzystuje się jako surowce do wytwarzania produktów przemysłowych, takich jak nawozy, produkty chemiczne lub stal. Biorąc pod uwagę znaczny udział przemysłu w zużyciu energii w Unii, osiągnięcie celów w zakresie energii odnawialnej wymaga znacznego zwiększenia udziału tego rodzaju energii w tym sektorze w całej Unii. Ponadto podejmowane dziś decyzje dotyczące inwestycji przemysłowych będą warunkowały przyszłe procesy przemysłowe i warianty energetyczne, możliwe do rozważenia przez przemysł, ważne jest zatem, aby te decyzje inwestycyjne uwzględniały przyszłe potrzeby i nie prowadziły do powstawania osieroconych aktywów (motyw 59 zmienionej dyrektywy RED).

Zmieniona dyrektywa RED zawiera dwa przepisy szczegółowe (art. 22a i 22b), które są ukierunkowane na zwiększanie roli energii odnawialnej w przemyśle. W dyrektywie przewidziano dla państw członkowskich zachęty i zobowiązania, które mają służyć temu, aby przemysł państw członkowskich mógł przestawić się na procesy produkcji wykorzystujące energię ze źródeł odnawialnych, takich jak paliwa odnawialne pochodzenia niebiologicznego jako paliwo lub surowiec w zastępstwie paliw kopalnych. Należy przy tym zauważyć, że w art. 2 pkt 36 zmienionej dyrektywy RED wprowadzono nową definicję paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego, która obejmuje wszystkie zastosowania paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego, a nie tylko stosowanie tego typu paliw jako paliwa transportowego, jak określono w poprzedniej definicji w dyrektywie RED z 2018 r.

Oprócz wyznaczenia orientacyjnego celu dotyczącego zwiększenia udziału źródeł odnawialnych w przemyśle w art. 22a nałożono na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia, że paliwa odnawialne pochodzenia niebiologicznego częściowo zastąpią odpowiadające im paliwa kopalne wykorzystywane do celów związanych z energią końcową i do celów innych niż energetyczne w ich sektorze przemysłu. Obowiązek ten służy przyspieszeniu rozwoju rynku konsumpcji paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego w zastosowaniach przemysłowych, co jest koniecznością, gdyż paliwa odnawialne pochodzenia niebiologicznego są obecnie droższe niż odpowiadające im paliwa kopalne i jest mało prawdopodobne, że ich produkcja i sprzedaż będą mogły odbywać się wyłącznie na warunkach rynkowych bez żadnej interwencji regulacyjnej. W zmienionej dyrektywie RED przewidziano możliwość ograniczenia celu dotyczącego udziału paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego w sektorze przemysłu w danym państwie członkowskim, o ile zostaną spełnione warunki wskazane w art. 22b.

Ogólny termin transpozycji przepisów niezbędnych do wykonania zmienionej dyrektywy RED – w tym art. 22a i 22b – upływa 21 maja 2025 r.

W dyrektywie ustanawia się ponadto wiążące cele dotyczące sektora transportu. Państwa członkowskie są zobowiązane do zwiększenia udziału paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego w transporcie do co najmniej 1 %, w uzupełnieniu nadrzędnych celów dotyczących udziału energii ze źródeł odnawialnych w sektorze transportu na poziomie 29 % lub redukcji intensywności emisji gazów cieplarnianych z paliw transportowych o 14,5 % do 2030 r. Paliwa odnawialne pochodzenia niebiologicznego przyczyniają się również do osiągnięcia celu w zakresie łącznego udziału paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego i zaawansowanych biopaliw na poziomie 5,5 %. W dyrektywie określono też, w jaki sposób paliwa odnawialne pochodzenia niebiologicznego mają przyczyniać się do osiągnięcia celów oraz w jaki sposób państwa członkowskie powinny promować wykorzystanie energii ze źródeł odnawialnych w transporcie, nakładając zobowiązanie na dostawców paliw.

Niniejszy komunikat ma służyć wyłącznie jako wytyczne do celów transpozycji i wdrożenia zmienionej dyrektywy RED. Nie zawiera on wykładni w kontekście innych aktów prawnych.

([1]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2413 z dnia 18 października 2023 r. zmieniająca dyrektywę (UE) 2018/2001, rozporządzenie (UE) 2018/1999 i dyrektywę 98/70/WE w odniesieniu do promowania energii ze źródeł odnawialnych oraz uchylająca dyrektywę Rady (UE) 2015/652 (Dz.U. L, 2023/2413, 31.10.2023, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2023/2413/oj).

([2]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (Dz.U. L 328 z 21.12.2018, s. 82).

([3]) Udział ten przekracza 30 %, biorąc pod uwagę łączne zużycie do celów związanych z energią końcową i celów innych niż energetyczne.

Moc prawną ma tylko tekst aktu ustawodawczego UE. Wszelkie wiążące interpretacje przepisów muszą być dokonywane na podstawie tekstu dyrektywy oraz bezpośrednio na podstawie orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

2. **Zakres stosowania celu dotyczącego paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego w art. 22a**

Art. 22a zmienionej dyrektywy RED stanowi, że państwa członkowskie „zapewniają, aby wśród paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego stosowanych do celów związanych z energią końcową i celów innych niż energetyczne wodór stosowany w przemyśle do celów związanych z energią końcową i celów innych niż energetyczne stanowił przynajmniej 42 % do 2030 r. i 60 % – do 2035 r.”.

W odniesieniu do zakresu stosowania nowego obowiązkowego celu dotyczącego udziału paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego w przemyśle, określonego w art. 22a, w poniższych podsekcjach wyjaśniono następujące pojęcia: (i) pojęcie przemysłu (sekcja 2.1), (ii) adresaci celu dotyczącego paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego (sekcja 2.2), (iii) obliczanie licznika (sekcja 2.3) oraz (iv) obliczanie mianownika w kontekście osiągnięcia celu (sekcja 2.4).

2.1. *Definicja przemysłu*

Według art. 2 pkt 18a zmienionej dyrektywy RED „»przemysł« oznacza przedsiębiorstwa i produkty, które wchodzą w zakres sekcji B, C i F oraz J, dział 63 statystycznej klasyfikacji działalności gospodarczej (NACE Rev. 2) określonej w rozporządzeniu (WE) nr 1893/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady” ([4]).

Sekcje B, C i F obejmują odpowiednio „Górnictwo i wydobywanie”, „Przetwórstwo przemysłowe” i „Budownictwo”. Sekcja J dział 63 obejmuje działalność usługową w zakresie informacji. W ramach tych ostatnich rodzajów działalności najbardziej energochłonną działalność prowadzą ośrodki przetwarzania danych, są zatem kluczowym sektorem w kontekście orientacyjnego celu określonego w art. 22a. Definicja przemysłu zawarta w art. 2 ust. 18a zmienionej dyrektywy RED wykracza poza zakres wytycznych Eurostatu dotyczących zużycia energii końcowej w przemyśle, ponieważ obejmuje również sekcję J dział 63, która nie jest objęta wytycznymi Eurostatu dotyczącymi raportowania zużycia energii w przemyśle. Według wytycznych Eurostatu obowiązek raportowania znajduje zastosowanie do działalności przemysłowej z sekcji B, C i F (przy czym raportowanie w działach 41, 42 i 43 jest dobrowolne) ([5]). Obowiązkowe raportowanie zużycia energii końcowej przez ośrodki przetwarzania danych ujęto w wytycznych dotyczących zużycia energii końcowej w usługach ([6]). Wytyczne statystyczne dotyczące ropy naftowej i gazu wymagają gromadzenia danych dotyczących wykorzystania ropy naftowej i gazu do celów innych niż energetyczne w przemyśle ([7]).

Rafinerie wchodzą w zakres definicji przemysłu (sekcja C NACE REV.2). Mają one jednak szczególny status w odniesieniu do zużycia paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego oraz sposobu ich uwzględniania w kontekście różnych celów zmienionej dyrektywy RED, a mianowicie celów dotyczących zwiększenia udziału energii ze źródeł odnawialnych w przemyśle i w transporcie, określonych w art. 22a i 25 zmienionej dyrektywy RED. Większość paliw produkowanych w rafineriach wykorzystuje się jako paliwa transportowe, w związku z czym zalicza się je na poczet realizacji celów w zakresie upowszechniania odnawialnych źródeł energii w sektorze transportu. Niektóre rafinerie produkują jednak też paliwa wykorzystywane w energetyce (tj. ciężkie oleje opałowe), produkty naftowe dla sektora chemicznego, a nawet materiały stałe (takie jak koks) wykorzystywane do produkcji aluminium, stali lub nawozów. Ponadto istnieje niewielka liczba produktów rafineryjnych, które stosuje się zarówno jako paliwa transportowe, jak i produkty przemysłowe, takie jak MTBE (eter tert-butylowo-metylowy) i metanol.

Zużycie wodoru na poziomie rafinerii należy zaliczać z uwzględnieniem wszystkich poszczególnych produktów wytwarzanych z wykorzystaniem wodoru na końcu tego procesu, na podstawie wartości energetycznej, oraz w ujęciu rocznym na poziomie rafinerii. Należy tego dokonać po wyłączeniu wodoru wytwarzanego jako produkt uboczny i zużywanego w rafinerii. Jeżeli rafineria nie ma jasności co do tego, czy dany produkt jest wykorzystywany w sektorze transportu, czy jako produkt przemysłowy, państwa członkowskie powinny określić stosunek produktów wykorzystywanych jako paliwa transportowe lub jako produkt przemysłowy, korzystając z danych na poziomie UE.

([4]) Rozporządzenie (WE) nr 1893/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie statystycznej klasyfikacji działalności gospodarczej NACE Rev. 2 i zmieniające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3037/90 oraz niektóre rozporządzenia WE w sprawie określonych dziedzin statystycznych (Dz.U. L 393 z 30.12.2006, s. 1).
([5]) https://ec.europa.eu/eurostat/documents/38154/16135593/energy-consumption-industry-reporting-instructions.pdf.
([6]) https://ec.europa.eu/eurostat/documents/38154/16135593/energy-consumption-services-reporting-instructions.pdf.
([7]) https://ec.europa.eu/eurostat/documents/38154/16135593/Natural_Gas_Questionnaire_Instructions.pdf oraz https://ec.europa.eu/eurostat/documents/38154/16135593/Oil_Questionnaire_Instructions.pdf.

Paliwa odnawialne pochodzenia niebiologicznego wykorzystywane w rafineriach przyczyniają się zatem częściowo do osiągnięcia celu dotyczącego zużycia paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego w transporcie, określonego w art. 25 ust. 2 lit. a) zmienionej dyrektywy RED, a częściowo do osiągnięcia celu dotyczącego zużycia paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego w przemyśle, określonego w art. 22a tej dyrektywy. Udział tego wkładu w osiągnięcie celu można ustalić na podstawie rocznego stosunku produktów rafineryjnych wykorzystywanych w transporcie i w przemyśle, bez przekraczania wielkości zużycia wodoru przydzielonego przemysłowi na poziomie rafinerii.

Sekcja D (Wytwarzanie i zaopatrywanie w energię elektryczną, gaz, parę wodną i powietrze do układów klimatyzacyjnych) nie została uwzględniona. W związku z tym wodór stosowany jako paliwo w elektrowniach centralnych lub wodór wykorzystywany do produkcji pary o charakterze komercyjnym nie wchodzą w zakres art. 22a, w tym celu dotyczącego paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego.

Od stycznia 2022 r. rozporządzenie w sprawie statystyki energii ([8]) obejmuje również gromadzenie danych na temat produkcji i zużycia wodoru, a od stycznia 2024 r. – przemian między wodorem a innymi paliwami. Mieszaniny wodoru i innych gazów nie zostały jeszcze uwzględnione w instrukcjach Eurostatu w zakresie raportowania danych dotyczących wodoru ([9]).

Aby obliczyć cel dotyczący paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego w przemyśle, ważne jest, aby przy obliczaniu ilości paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego zużywanych w przemyśle uwzględnić wodór wykorzystywany w procesach przemysłowych i transportowany w postaci mieszaniny: w szczególności wodór w gazie syntezowym (mieszanina wodoru i tlenku węgla) wykorzystywany jako surowiec do produkcji chemikaliów oraz wodór w mieszaninie wodoru i azotu (N_2) wykorzystywany jako surowiec do produkcji amoniaku.

W statystykach krajowych już teraz gromadzi się dane dotyczące wodoru na zasadzie dobrowolności, chociaż raportowanie tych danych będzie obowiązkowe dopiero od 2024 r. Instrukcje Eurostatu w zakresie raportowania danych dotyczących wodoru ([10]) umożliwiają obecnie dobrowolne zgłaszanie zużycia amoniaku i nie obejmują jeszcze dobrowolnego raportowania danych o metanolu. Zarówno amoniak, jak i metanol są produktami pochodnymi wodoru, a państwa członkowskie zachęca się już teraz do dobrowolnego raportowania danych dotyczących tych substancji.

Komisja będzie zachęcała do tego, aby jak najszybciej rozpocząć śledzenie udziału paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego w przemysłowym zużyciu wodoru za pośrednictwem narzędzia SHort Assessment of Renewable Energy Sources (SHARES) ([11]).

2.2. *Zobowiązanie państw członkowskich*

Cel dotyczący paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego zawarty w art. 22a zmienionej dyrektywy RED ma zastosowanie do państw członkowskich, co oznacza, że to państwa członkowskie są zobowiązane zapewnić, aby udział paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego osiągnął docelowy poziom. Wynika to jasno z brzmienia art. 22a oraz z dwóch następujących powodów: po pierwsze, obecnie nie funkcjonuje żaden rynek paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego, ponieważ produkcja paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego jest ograniczona i są one nadal stosunkowo kosztowne w porównaniu z odpowiadającymi im paliwami kopalnymi. W związku z tym potrzebne są zachęty regulacyjne na szczeblu unijnym i krajowym, aby przemysł zyskał dostęp do paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego oraz aby wspierać tworzenie rynku dla tych produktów. Państwa członkowskie powinny opracować środki służące osiągnięciu celu dotyczącego udziału paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego w przemyśle zgodnie z uwarunkowaniami krajowymi, biorąc pod uwagę różne poziomy wykorzystania wodoru w poszczególnych sektorach, jak również to, jak dostępność paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego dla niektórych odbiorców przemysłowych może ułatwić im przejście na procesy produkcyjne oparte na odnawialnych źródłach energii. Po drugie, ilość wodoru zużywanego w przemyśle i liczba przemysłowych odbiorców wodoru znacznie się różnią w poszczególnych państwach członkowskich. W związku z tym państwa członkowskie mogą dostosować swoją politykę do własnych specyficznych uwarunkowań i czuwać nad tym, aby w ramach realizacji tego zobowiązania zapewniać odbiorcom wodoru równe warunki działania.

Zobowiązanie to nie dotyczy zatem bezpośrednio odbiorców wodoru. Nie wyklucza to możliwości określenia przez państwo członkowskie obowiązkowych kwot zużycia paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego jako jednego z możliwych środków służących osiągnięciu tego celu. W takim przypadku ważne jest, aby państwa członkowskie wzięły pod uwagę możliwy wpływ obowiązkowych kwot na konkurencyjność przemysłowych odbiorców wodoru. Kwoty, za którymi nie idą odpowiednie środki regulacyjne i mechanizmy wsparcia zgodne z przepisami o pomocy państwa, których celem jest wyrównanie różnicy w kosztach między paliwami odnawialnymi pochodzenia niebiologicznego a paliwami kopalnymi, mogą prowadzić do ucieczki emisji i dodatkowego wewnątrzunijnego lub pozaunijnego przywozu produktów wytwarzanych z wykorzystaniem wodoru pochodzącego z paliw kopalnych. Byłoby to sprzeczne z celem art. 22a, jakim jest dekarbonizacja unijnego sektora przemysłowego. Ponadto wszystkie krajowe środki wykonawcze należy opracowywać bez uszczerbku dla TFUE, a w szczególności art. 28.

([8]) Rozporządzenie Komisji (UE) 2022/132 z dnia 28 stycznia 2022 r. zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1099/2008 w sprawie statystyki energii w odniesieniu do wykonania aktualizacji na potrzeby rocznej, miesięcznej i krótkoterminowej miesięcznej statystyki energii (Dz.U. L 20 z 31.1.2022, s. 208) oraz rozporządzenie Komisji (UE) 2024/264 z dnia 17 stycznia 2024 r. zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1099/2008 w sprawie statystyki energii w odniesieniu do wykonania aktualizacji na potrzeby rocznej, miesięcznej i krótkoterminowej miesięcznej statystyki energii (Dz.U. L 2024/264 z 18.1.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/264/oj).

([9]) W tym przypadku mieszanina to po prostu wodór wraz z jednym lub większą liczbą składników chemicznych, które nie są powiązane chemicznie.

([10]) Zob. przypis 8.

([11]) Głównym celem narzędzia Short Assessment of Renewable Energy Sources (SHARES) opracowanego przez Eurostat jest ujednolicone obliczanie udziału energii ze źródeł odnawialnych.

2.3. *Obliczanie licznika*

Art. 22a ust. 1 lit. b) stanowi, że „do celu obliczenia licznika wykorzystuje się wartość energetyczną paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego zużywanych w przemyśle do celów związanych z energią końcową i do celów innych niż energetyczne, z wyłączeniem paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego wykorzystywanych jako produkt pośredni w produkcji konwencjonalnych paliw transportowych i biopaliw".

W związku z tym przy obliczaniu licznika można uwzględniać jedynie wodór odnawialny i jego pochodne objęte definicją paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego zawartą w zmienionej dyrektywie RED ([12]) i wykorzystywane w przemyśle, w oparciu o wartość energetyczną takiego wodoru i jego pochodnych. Paliwa odnawialne pochodzenia niebiologicznego obejmują wodór odnawialny i jego pochodne, które są zgodne z definicją zawartą w art. 2 pkt 36 zmienionej dyrektywy RED oraz z aktami delegowanymi dotyczącymi paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego ([13]). Do celów obliczenia licznika za pochodne uznaje się produkty otrzymane jako bezpośrednie pochodne wodoru, tj. powstające w wyniku chemicznego powiązania wodoru z innymi cząsteczkami. Produkty zawierające wodór, ale niebędące bezpośrednimi pochodnymi wodoru (np. nawozy) lub produkty wytwarzane z wykorzystaniem wodoru jako środka redukującego (np. bezpośrednio zredukowane żelazo ([14])) nie kwalifikują się jako paliwa odnawialne pochodzenia niebiologicznego.

Ust. 1 lit. b) odnosi się do paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego „zużywanych w przemyśle", a zatem cel dotyczący paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego określony w art. 22a jest celem dotyczącym „zużycia". Oznacza to, że paliwa odnawialne pochodzenia niebiologicznego uwzględnia się w liczniku państwa członkowskiego, w którym są zużywane w ostatecznej postaci w przemyśle. W przypadku paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego, które są pochodnymi wodoru odnawialnego, wodoru odnawialnego wykorzystywanego do ich produkcji nie należy uwzględniać w liczniku państwa członkowskiego będącego producentem ([15]) (niezależnie od tego, czy chodzi o to samo państwo członkowskie, w którym zużywane są paliwa odnawialne pochodzenia niebiologicznego, czy inne). W rezultacie, jeżeli niektóre paliwa odnawialne pochodzenia niebiologicznego (np. amoniak odnawialny) są produkowane w państwie członkowskim, a następnie wywożone do innego państwa członkowskiego, państwo członkowskie przywozu uwzględniałoby paliwo odnawialne pochodzenia niebiologicznego w swoim celu przemysłowym w liczniku, podczas gdy państwo członkowskie wywozu nie uwzględniałoby w liczniku wodoru odnawialnego wykorzystanego do produkcji tego paliwa.

Do celów śledzenia wodoru odnawialnego certyfikowanego jako paliwo odnawialne pochodzenia niebiologicznego, który jest wprowadzany do połączonej infrastruktury gazowej Unii, można zastosować system bilansu masy zgodnie z art. 30 dyrektywy RED, pod warunkiem że konsument fizycznie oddzieli wodór od mieszaniny gazów. Jeżeli wodór odnawialny nie zostanie fizycznie oddzielony od mieszaniny gazów, wówczas gazowi ziemnemu nie można przypisać właściwości wodoru w zakresie zrównoważonego rozwoju i ograniczania emisji gazów cieplarnianych. Poza tym zastosowanie mają te same zasady bilansu masy. Zgodnie z art. 31a dyrektywy RED odnośne ilości paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego należy wprowadzić do unijnej bazy danych.

([12]) Według definicji zamieszczonej w art. 2 pkt 36 zmienionej dyrektywy RED paliwa odnawialne pochodzenia niebiologicznego „oznaczają paliwa ciekłe i gazowe, których wartość energetyczna pochodzi ze źródeł odnawialnych innych niż biomasa".

([13]) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2023/1184 z dnia 10 lutego 2023 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 przez ustanowienie unijnej metodyki określającej szczegółowe zasady produkcji odnawialnych ciekłych i gazowych paliw transportowych pochodzenia niebiologicznego, C/2023/1087, Dz.U. L 157 z 20.6.2023, s. 11, i rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2023/1185 z dnia 10 lutego 2023 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 poprzez ustanowienie minimalnego progu ograniczenia emisji gazów cieplarnianych w przypadku pochodzących z recyklingu paliw węglowych oraz poprzez określenie metodyki oceny ograniczenia emisji gazów cieplarnianych, uzyskanego dzięki odnawialnym ciekłym i gazowym paliwom transportowym pochodzenia niebiologicznego oraz pochodzącym z recyklingu paliwom węglowym, C/2023/1086, Dz.U. L 157 z 20.6.2023, s. 20.

([14]) Należy zauważyć, że w przypadku produkcji stali w procesie bezpośredniej redukcji rudy żelaza wodór odnawialny wykorzystywany jako czynnik redukujący należałoby uznać za paliwo odnawialne pochodzenia niebiologicznego wykorzystywane w sektorze przemysłu. Surówka powstająca w wyniku bezpośredniej redukcji żelaza przy użyciu wodoru odnawialnego nie kwalifikuje się jako paliwo odnawialne pochodzenia niebiologicznego.

([15]) Chyba że, jak przewidziano w art. 7 ust. 1 zmienionej dyrektywy RED, państwa członkowskie zgodzą się „w drodze szczegółowej umowy o współpracy, na rozliczanie wszystkich lub części paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego zużywanych w jednym państwie członkowskim na poczet udziału w końcowym zużyciu energii brutto ze źródeł odnawialnych w państwie członkowskim, w którym zostały wyprodukowane. Aby monitorować, czy te same paliwa odnawialne pochodzenia niebiologicznego nie są zaliczane zarówno w państwie członkowskim, w którym są produkowane, jak i w państwie członkowskim, w którym są zużywane, oraz aby zarejestrować zaliczoną ilość, państwa członkowskie zawiadamiają Komisję o każdej takiej umowie. Umowa taka obejmuje ilość paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego zaliczonych łącznie i dla każdego państwa członkowskiego oraz datę wejścia w życie takiej umowy o współpracy".

Paliwa odnawialne pochodzenia niebiologicznego wykorzystywane w rafineriach, w tym jako produkt pośredni, do produkcji konwencjonalnych paliw transportowych ([16]) i biopaliw ([17]) nie są zaliczane na poczet celu dla sektora przemysłu zgodnie z art. 22a, lecz na poczet celu dla sektora transportu zgodnie z art. 25 (zob. poniżej). Paliwa odnawialne pochodzenia niebiologicznego wykorzystywane w rafineriach do wytwarzania produktów przemysłowych zużywanych w sektorze przemysłu można jednak zaliczyć na poczet celu dla sektora przemysłu.

W liczniku można uwzględnić wodór powstający jako produkt uboczny i zgodny z definicją paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego ([18]).

2.4. *Obliczanie mianownika*

Ust. 1 akapit piąty lit. a) art. 22a stanowi, że „do celu obliczenia mianownika wykorzystuje się wartość energetyczną wodoru przeznaczonego do celów związanych z energią końcową i do celów innych niż energetyczne, z wyłączeniem: (i) wodoru wykorzystywanego jako produkt pośredni w produkcji konwencjonalnych paliw transportowych i biopaliw; (ii) wodoru wytwarzanego w drodze obniżania emisyjności spalin przemysłowych i stosowanego do zastąpienia określonych gazów, z których jest wytwarzany; (iii) wodoru wytwarzanego jako produkt uboczny lub pochodzącego z produktów ubocznych w instalacjach przemysłowych".

Chociaż w ustępie tym mowa jest o wodorze wykorzystywanym do celów związanych z energią końcową i do celów innych niż energetyczne, bez określenia sektora, w którym jest on zużywany, z ust. 1 akapit piąty jasno wynika, że mianownik odnosi się wyłącznie do wodoru zużywanego w sektorze przemysłu ze względu na ustalony cel, jakim jest to, aby „wodór stosowany w przemyśle do celów związanych z energią końcową i celów innych niż energetyczne stanowił przynajmniej 42 % do 2030 r.". Mianownik obejmuje zatem wyłącznie wodór zużywany w przemyśle zgodnie z definicją w art. 2 ust. 18a, a nie wodór zużywany we wszystkich sektorach.

Ponadto w mianowniku nie rozróżnia się źródła energii potrzebnej do produkcji wodoru i uwzględnia się wodór wytwarzany na wszystkich poszczególnych ścieżkach produkcji. Obejmuje to również wodór, który jest celowo zużywany jako składnik mieszaniny, na przykład udział wodoru w gazie syntezowym (typowa mieszanina wodoru i tlenku węgla stosowana w przemyśle chemicznym) lub udział wodoru w mieszaninie z azotem (N_2) do produkcji amoniaku.

Art. 22a ust. 1 akapit piąty lit. a) stanowi, że z mianownika wyłączone są następujące trzy przypadki zużycia wodoru w przemyśle:

(i) „wodoru wykorzystywanego jako produkt pośredni w produkcji konwencjonalnych paliw transportowych i biopaliw". Odnosi się to do każdego wodoru wykorzystywanego do odsiarczania lub uwodornienia paliw transportowych i biopaliw. Wyłączenie to będzie dotyczyć głównie zużycia wodoru w rafineriach. Rafinerie produkujące zarówno paliwa transportowe, jak i produkty przemysłowe powinny wykluczać jedynie wodór zużywany do produkcji konwencjonalnych paliw transportowych i biopaliw;

(ii) „wodoru wytwarzanego w drodze obniżania emisyjności spalin przemysłowych i stosowanego do zastąpienia określonych gazów, z których jest wytwarzany". Odnosi się to do każdego wodoru wytwarzanego z gazów resztkowych, który jest następnie ponownie wprowadzany do procesu przemysłowego w celu zastąpienia resztkowego gazu, z którego wodór ten został wyprodukowany. Wyłączenie to stanowi podkategorię, która jest również objęta szerszym wyłączeniem dotyczącym „wodoru wytwarzanego jako produkt uboczny lub pochodzącego z produktów ubocznych w instalacjach przemysłowych" (zob. poniżej);

(iii) „wodoru wytwarzanego jako produkt uboczny lub pochodzącego z produktów ubocznych w instalacjach przemysłowych". Wyjątek ten obejmuje wodór powstały jako nieuniknione i niezamierzone następstwo produkcji produktu głównego lub wodór wytwarzany z gazów resztkowych powstałych jako nieuniknione i niezamierzone następstwo produkcji głównego produktu. Do tej kategorii zalicza się wodór wytwarzany w chloro-alkalicznym procesie produkcji lub w produkcji chloranu sodu, wodór wytwarzany jako produkt uboczny krakingu paliw kopalnych w celu wytworzenia alkanów lub alkenów, wodór produkowany w procesie odwodornienia do produkcji styrenu lub etylenu bądź wodór wytwarzany podczas produkcji gazu koksowniczego lub w wielkopiecowej produkcji żelaza/stali.

([16]) Konwencjonalne paliwa transportowe obejmują paliwa kopalne, takie jak olej napędowy, benzyna i nafta, zużywane w sektorze transportu.

([17]) Należy zauważyć, że zgodnie ze zmienioną dyrektywą RED „biopaliwa" są paliwami ciekłymi dla transportu, produkowanymi z biomasy.

([18]) Na przykład wodór będący produktem ubocznym chloro-alkalicznego procesu produkcji, w którym wykorzystywano odnawialną energię elektryczną i który jest zgodny z aktami delegowanymi dotyczącymi paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego.

Instrukcje Eurostatu w zakresie raportowania statystyk dotyczących wodoru odnoszą się zarówno do wodoru wytwarzanego w sposób zamierzony i wyłączny, jak i do wodoru będącego produktem ubocznym.

Oprócz powyższych wyłączeń w motywie 62 zmienionej dyrektywy RED uznano rolę podmiotów, które wcześniej podjęły działania i decyzje inwestycyjne w celu zmodernizowania istniejących wcześniej zakładów produkcji wodoru w oparciu o technologię reformingu parowego metanu w celu obniżenia emisyjności produkcji wodoru. Należy zauważyć, że uznanie w tym motywie ogranicza się wyłącznie do projektów, którym przyznano dotację w ramach Funduszu Innowacyjnego przed wejściem w życie zmienionej dyrektywy RED, tj. przed 20 listopada 2023 r. W związku z tym uznanie nie miałoby zastosowania do nowych projektów, w przypadku których decyzję o przyznaniu dofinansowania podjęto po tej dacie.

Jeżeli chodzi o zakres mianownika, art. 22a akapit piąty odnosi się do „wodoru" wykorzystywanego do celów związanych z energią końcową i celów innych niż energetyczne w przemyśle. Z kolei w art. 22b określono warunki zmniejszenia celu dotyczącego stosowania paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego w przemyśle (szczegółowe wyjaśnienia w sekcji 4 niniejszych wytycznych). W art. 22b zezwala się państwom członkowskim na zmniejszenie celu dotyczącego stosowania paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego w sektorze przemysłu, jeżeli zużywają one ograniczoną ilość „wodoru lub jego pochodnych" wyprodukowanych z paliw kopalnych.

Określenia „wodór" użyto wyłącznie w art. 22a, co wskazuje, jak się wydaje, na celowy zabieg współprawodawców, aby w mianowniku uwzględniać wyłącznie zużycie wodoru, a nie jego pochodnych, oraz świadczy o zamiarze ukierunkowania działań na obniżenie emisyjności wodoru w UE. Wodór wykorzystywany do produkcji pochodnych (niezależnie od tego, czy kwalifikują się one jako paliwa odnawialne pochodzenia niebiologicznego, czy nie) należałoby uwzględniać w mianowniku w państwie członkowskim, w którym pochodne są wytwarzane. Na przykład jeżeli wodór jest wykorzystywany w państwie członkowskim (państwie członkowskim A) do produkcji amoniaku, który jest następnie wywożony do innego państwa członkowskiego (państwa członkowskiego B), wodór wykorzystany do produkcji amoniaku zostanie uwzględniony w mianowniku w państwie członkowskim A, podczas gdy uzyskanego w ten sposób amoniaku nie należałoby uwzględniać w mianowniku w państwie członkowskim B.

Chociaż powyższe zasady dotyczące mianownika mają zastosowanie do wszystkich państw członkowskich przy rozliczaniu zużycia wodoru w przemyśle na potrzeby sprawdzenia zgodności z celem określonym w art. 22a, państwa członkowskie mogą dobrowolnie wyznaczać bardziej rygorystyczny cel, który uwzględniałby w mianowniku zużycie pochodnych, a tym samym zwiększyłby wartość mianownika i w konsekwencji również wartość celu dotyczącego udziału paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego. W takim przypadku państwa członkowskie powinny jednak przekazywać Eurostatowi dane zgodne z zasadami obliczania mianownika wyjaśnionymi w poprzednich akapitach.

3. **Zależność między celem dotyczącym udziału paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego a ogólnym celem UE w zakresie udziału energii ze źródeł odnawialnych określonym w art. 3**

W art. 2 pkt 4 zmienionej dyrektywy RED definiuje się „końcowe zużycie energii brutto" jako „towary energetyczne dostarczane do celów energetycznych przemysłowi, sektorowi transportu, gospodarstwom domowym, sektorowi usługowemu, w tym świadczącemu usługi publiczne, rolnictwu, leśnictwu i rybołówstwu, zużycie energii elektrycznej i ciepła przez przemysł energetyczny na produkcję energii elektrycznej i ciepła oraz straty energii elektrycznej i ciepła podczas dystrybucji i przesyłu". Ogólny cel w zakresie zużycia energii ze źródeł odnawialnych określony w art. 3 zmienionej dyrektywy RED odnosi się do udziału energii ze źródeł odnawialnych w Unii w końcowym zużyciu energii brutto. Oznacza to, że do osiągnięcia celu mogą przyczynić się jedynie odnawialne towary energetyczne (w tym paliwa odnawialne pochodzenia niebiologicznego) wykorzystywane do celów energetycznych, ale nie do celów innych niż energetyczne.

Paliwa odnawialne pochodzenia niebiologicznego wykorzystywane do celów innych niż energetyczne przyczyniają się do osiągnięcia orientacyjnego celu dotyczącego zwiększenia udziału energii ze źródeł odnawialnych w przemyśle, określonego w art. 22a ust. 1, który odnosi się do „udziału źródeł odnawialnych w liczbie źródeł energii wykorzystywanych w sektorze przemysłu do celów związanych z energią końcową i celów innych niż energetyczne", a tym samym przyczyniają się do osiągnięcia celu dotyczącego paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego, określonego w tym samym artykule. W świetle art. 3 zmienionej dyrektywy RED nie przyczyniają się one jednak do osiągnięcia ogólnego celu unijnego w zakresie udziału energii ze źródeł odnawialnych w 2030 r., wynoszącego co najmniej 42,5 %.

Ponadto energia elektryczna ze źródeł odnawialnych wykorzystywana do produkcji paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego nie będzie zaliczana na poczet ogólnego celu unijnego w zakresie udziału energii ze źródeł odnawialnych (zgodnie z art. 7 ust. 2 dyrektywy RED). Paliwa odnawialne pochodzenia niebiologicznego wykorzystywane do celów energetycznych zalicza się na poczet ogólnego celu w zakresie udziału energii ze źródeł odnawialnych, a także na poczet celu w sektorze, w którym są zużywane. Energia elektryczna ze źródeł odnawialnych wytwarzana z paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego będzie również wliczana do ogólnego celu w zakresie udziału energii ze źródeł odnawialnych.

4. **Art. 22b**

Według art. 22b ust. 1 akapit pierwszy „[p]aństwo członkowskie może zmniejszyć udział paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego wykorzystywanych do celów związanych z energią końcową i celów innych niż energetyczne, o których mowa w art. 22a ust. 1 akapit piąty, o 20 % w 2030 r., jeżeli:

a) *to państwo członkowskie jest na dobrej drodze do osiągnięcia swojego krajowego wkładu w wiążący ogólny cel unijny określony w art. 3 ust. 1 akapit pierwszy, który jest co najmniej równoważny w stosunku do jego oczekiwanego wkładu krajowego według wzoru, o którym mowa w załączniku II do rozporządzenia (UE) 2018/1999; oraz*

b) *udział wodoru lub jego pochodnych wyprodukowanych z paliw kopalnych zużywanych w tym państwie członkowskim nie przekracza 23 % w 2030 r. i 20 % w 2035 r.".*

Według art. 22a przekształconej dyrektywy RED od państw członkowskich wymaga się, aby od 2030 r. udziału paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego w przemyśle stanowił 42 % całkowitego zużycia wodoru w sektorze przemysłu. Udział ten wzrośnie do 60 % do 2035 r. Zgodnie z art. 22b dopuszcza się pewną elastyczność w realizacji tego celu, umożliwiając państwom członkowskim zmniejszenie go o 20 % w 2030 r. i 2035 r., pod warunkiem że państwa te są na dobrej drodze do osiągnięcia swojego krajowego wkładu w wiążący ogólny cel unijny oraz że ich udział wodoru i jego pochodnych wyprodukowanych z paliw kopalnych nie przekracza 23 % w 2030 r. i 20 % w 2035 r. Jeżeli warunki te zostaną spełnione łącznie, cel dotyczący udziału paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego określony w art. 22a można obniżyć do 33,6 % w 2030 r. i 48 % w 2035 r.

Licznik służący do obliczania udziału wodoru i jego pochodnych produkowanych z paliw kopalnych i zużywanych w przemyśle obejmuje wszystkie procesy produkcji wodoru wykorzystujące źródła kopalne, w tym te, w których stosuje się wychwytywanie i zastosowanie lub składowanie CO_2. Mianownik oblicza się na podstawie zużycia całości wodoru i jego pochodnych w przemyśle w państwie członkowskim, tj. uwzględniając paliwa odnawialne pochodzenia niebiologicznego, wodór niskoemisyjny i pochodzący z paliw kopalnych oraz jego pochodne. Ponieważ wodór występuje naturalnie w wielu substancjach stosowanych w przemyśle, takich jak metan (CH_4) czy nawet woda (H_2O), należy odróżnić pochodne wodoru od wszystkich innych substancji, które zawierają wodór. Do celów obliczenia mianownika za odpowiednie pochodne wodoru uznaje się wyłącznie te produkty, które są wytwarzane z wykorzystaniem wodoru jako materiału wsadowego. Należy wykluczyć produkty zawierające wodór w ich naturalnym stanie lub produkty wytworzone z produktów zawierających wodór w sposób naturalny.

W związku z powyższym metan, który zawiera wodór w stanie naturalnym, nie wchodziłby w zakres mianownika, podczas gdy metan syntetyczny (e-metan) – tak. Zakres jest jednak ograniczony do produktów otrzymanych jako bezpośrednie pochodne wodoru, tj. powstałe w wyniku połączenia wodoru z innymi cząsteczkami. Produkty zawierające wodór, ale niebędące bezpośrednimi pochodnymi wodoru (np. nawozy), lub produkty wytwarzane z wykorzystaniem wodoru jako środka redukującego (np. bezpośrednio zredukowane żelazo) nie wchodziłyby w zakres mianownika.

W art. 22b nie wyłączono wyraźnie wodoru będącego produktem ubocznym z obliczeń udziału wodoru i jego pochodnych, o którym to udziale mowa w art. 22b ust. 1 lit. b). Biorąc jednak pod uwagę, że art. 22b nie jest samodzielnym przepisem, lecz stanowi raczej rozwinięcie art. 22a i wprowadza pewną elastyczność w realizacji celu dotyczącego udziału paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego w przemyśle oraz ma zapewnić spójność z art. 22a w przypadku wyłączenia wodoru jako produktu ubocznego przy obliczaniu zużycia wodoru, można by uznać, że te same wyłączenia mają zastosowanie zarówno do licznika, jak i mianownika, o których mowa w art. 22b lit. b) w odniesieniu do wodoru wytwarzanego jako produkt uboczny.

Jeżeli państwo członkowskie zdecyduje się skorzystać z elastyczności przewidzianej w art. 22b, musi powiadomić o tym Komisję wraz przedstawieniem zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu. Powiadomienie zawiera informacje na temat zaktualizowanego udziału paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego oraz wszystkie istotne dane wykazujące, że oba warunki określone w art. 22b zostały spełnione.

5. **Cel dotyczący paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego określony w art. 25**

W art. 25 określono specjalny wiążący cel cząstkowy dotyczący udziału paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego, wynoszący 1 % zużycia energii w transporcie, który oblicza się zgodnie z zasadami określonymi w art. 27. Ponadto paliwa odnawialne pochodzenia niebiologicznego zalicza si na poczet celu cząstkowego w zakresie łącznego udziału paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego i zaawansowanych biopaliw, a także ogólnego celu w sektorze transportu. Paliwa odnawialne pochodzenia niebiologicznego można zaliczyć na poczet celów wyłącznie w przypadku, gdy umożliwiają ograniczenie emisji gazów cieplarnianych o co najmniej 70 %.

Zgodność można zapewnić na dwa zasadnicze sposoby:

(i) paliwa odnawialne pochodzenia niebiologicznego zalicza się na poczet celów, jeżeli są dostarczane do dowolnego rodzaju transportu, również do międzynarodowych bunkrów morskich, na terytorium państwa członkowskiego;

(ii) paliwa odnawialne pochodzenia niebiologicznego zalicza się na poczet celów, gdy są one stosowane jako produkt pośredni w produkcji konwencjonalnych paliw transportowych i biopaliw, pod warunkiem że redukcja emisji gazów cieplarnianych osiągnięta dzięki wykorzystaniu paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego nie jest zaliczana podczas obliczania ograniczenia emisji gazów cieplarnianych wynikającego z wykorzystania tych biopaliw. Użycie jako produktów pośrednich obejmuje przypadki, w których wodór odnawialny jest wykorzystywany w rafineriach, np. w celu usunięcia zanieczyszczeń podczas hydrorafinacji, a także wykorzystywania wodoru do produkcji HVO i metanolu stosowanego do produkcji biodiesla.

Paliwa odnawialne pochodzenia niebiologicznego stosowane jako produkt pośredni w produkcji konwencjonalnych paliw transportowych i biopaliw zalicza się na poczet celu w państwie, w którym są wykorzystywane, i nie są uwzględniane jako produkt zakładu produkującego konwencjonalne paliwa transportowe lub biopaliwa. Jeżeli paliwa odnawialne pochodzenia niebiologicznego stosowane jako produkt pośredni w produkcji konwencjonalnych paliw transportowych i biopaliw zalicza się na poczet celów, należy je uznać za strumień wchodzący pochodzenia kopalnego przy obliczaniu ograniczenia emisji gazów cieplarnianych wynikającego z wykorzystania tych biopaliw.

W dyrektywie wyraźnie wskazano, że paliwa odnawialne pochodzenia niebiologicznego stosowane jako produkt pośredni w produkcji konwencjonalnych paliw transportowych zalicza się na poczet celów, nie wskazano jednak, w jaki sposób promuje się wykorzystywanie paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego do celów związanych z transportem. Jednym z obiecujących rozwiązań jest objęcie obowiązkiem dostaw, o którym mowa w art. 25, podmiotów gospodarczych stosujących paliwa odnawialne pochodzenia niebiologicznego jako produkty pośrednie w produkcji konwencjonalnych paliw transportowych i biopaliw, w podobny sposób, jak podmioty gospodarcze, które dostarczają odnawialną energię elektryczną do pojazdów elektrycznych, otrzymują jednostki emisji w sposób przewidziany w art. 25 ust. 4.

ZAŁĄCZNIK

Artykuł 22a

Zwiększanie roli energii odnawialnej w przemyśle

1. Państwa członkowskie dążą do zwiększenia udziału źródeł odnawialnych w liczbie źródeł energii wykorzystywanych w sektorze przemysłu do celów związanych z energią końcową i celów innych niż energetyczne o orientacyjny wzrost o co najmniej 1,6 punktu procentowego jako średnia roczna obliczona na lata 2021–2025 oraz 2026–2030.

Państwa członkowskie mogą zaliczać ciepło odpadowe i chłód odpadowy na poczet średniego rocznego wzrostu, o którym mowa w akapicie pierwszym, do wysokości 0,4 punktu procentowego, pod warunkiem że ciepło odpadowe i chłód odpadowy są dostarczane z efektywnych systemów ciepłowniczych i chłodniczych, z wyłączeniem sieci dostarczających ciepło tylko do jednego budynku lub w których cała energia cieplna jest zużywana wyłącznie na miejscu i w których nie jest sprzedawana. Jeżeli podejmą taką decyzję, średni roczny wzrost, o którym mowa w akapicie pierwszym, zwiększa się o połowę zaliczanych punktów procentowych odpowiadających ciepłu odpadowemu i chłodowi odpadowemu.

Państwa członkowskie uwzględniają zaplanowane i wprowadzone polityki i środki mające na celu osiągnięcie takiego orientacyjnego wzrostu w swoich zintegrowanych krajowych planach w dziedzinie energii i klimatu, przedłożonych zgodnie z art. 3 i 14 rozporządzenia (UE) 2018/1999 i w swoich zintegrowanych krajowych sprawozdaniach z postępów w dziedzinie energii i klimatu składanych zgodnie z art. 17 tego rozporządzenia.

Jeśli elektryfikacja jest uznana za opłacalną, te polityki i środki będą promować elektryfikację procesów przemysłowych opartą na odnawialnych źródłach energii. Te polityki i środki mają na celu stworzenie warunków rynkowych sprzyjających dostępności opłacalnych ekonomicznie i technicznie wykonalnych alternatywnych rozwiązań w zakresie energii odnawialnej w celu zastąpienia paliw kopalnych wykorzystywanych do ogrzewania przemysłowego, aby ograniczyć stosowanie paliw kopalnych wykorzystywanych do ogrzewania do temperatury poniżej 200 °C. Przyjmując te polityki i środki, państwa członkowskie uwzględniają zasadę „efektywność energetyczna przede wszystkim", skuteczność i międzynarodową konkurencyjność, a także potrzebę usunięcia barier regulacyjnych, administracyjnych i gospodarczych.

Państwa członkowskie zapewniają, aby wśród paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego stosowanych do celów związanych z energią końcową i celów innych niż energetyczne wodór stosowany w przemyśle do celów związanych z energią końcową i celów innych niż energetyczne stanowił przynajmniej 42 % do 2030 r. i 60 % – do 2035 r. Do celu obliczania tego odsetka stosuje się następujący zasady:

a) do celu obliczenia mianownika wykorzystuje się wartość energetyczną wodoru przeznaczonego do celów związanych z energią końcową i do celów innych niż energetyczne, z wyłączeniem:

   (i) wodoru wykorzystywanego jako produkt pośredni w produkcji konwencjonalnych paliw transportowych i biopaliw;

   (ii) wodoru wytwarzanego w drodze obniżania emisyjności spalin przemysłowych i stosowanego do zastąpienia określonych gazów, z których jest wytwarzany;

   (iii) wodoru wytwarzanego jako produkt uboczny lub pochodzącego z produktów ubocznych w instalacjach przemysłowych;

b) do celu obliczenia licznika wykorzystuje się wartość energetyczną paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego zużywanych w przemyśle do celów związanych z energią końcową i do celów innych niż energetyczne, z wyłączeniem paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego wykorzystywanych jako produkt pośredni w produkcji konwencjonalnych paliw transportowych i biopaliw;

c) do celu obliczenia licznika i mianownika stosuje się wartości energetyczne paliw określonych w załączniku III.

Do celów akapitu piątego lit. c) niniejszego ustępu, aby ustalić wartość energetyczną paliw niewymienionych w załączniku III, państwa członkowskie stosują odpowiednie normy europejskie w celu ustalania wartości kalorycznych paliw, a w przypadku gdy nie przyjęto w tym zakresie normy europejskiej, stosuje się odpowiednie normy ISO.

2. Państwa członkowskie wspierają dobrowolne systemy etykietowania produktów przemysłowych zgłoszonych jako wyprodukowane z wykorzystaniem energii odnawialnej i paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego. W takich dobrowolnych systemach etykietowania wskazuje się odsetek energii odnawialnej lub paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego wykorzystanych na etapach pozyskania i przetworzenia wstępnego surowców, produkcji i dystrybucji, obliczony na podstawie metod określonych w zaleceniu Komisji (UE) 2021/2279 (*) lub w normie ISO 14067:2018.

3. Państwa członkowskie zgłaszają ilość paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego, jaką mają zamiar importować i eksportować, w swoich zintegrowanych krajowych planach w dziedzinie energii i klimatu, przedłożonych zgodnie z art. 3 i 14 rozporządzenia (UE) 2018/1999 i w swoich zintegrowanych krajowych sprawozdaniach z postępów w dziedzinie energii i klimatu składanych zgodnie z art. 17 tego rozporządzenia. Na podstawie tych sprawozdań Komisja opracowuje unijną strategię dotyczącą wodoru importowanego i krajowego, aby promować europejski rynek wodoru i wewnętrzną produkcję wodoru w Unii, wspierać wdrażanie niniejszej dyrektywy i osiągnięcie celów w niej określonych, z należytym uwzględnieniem bezpieczeństwa dostaw i strategicznej autonomii Unii w dziedzinie energii oraz równych warunków działania na światowym rynku wodoru. Państwa członkowskie wskazują w swoich zintegrowanych krajowych planach w dziedzinie energii i klimatu, przedłożonych zgodnie z art. 3 i 14 rozporządzenia (UE) 2018/1999 oraz w swoich zintegrowanych krajowych sprawozdaniach z postępów w dziedzinie energii i klimatu składanych zgodnie z art. 17 tego rozporządzenia, w jaki sposób zamierzają przyczynić się do realizacji tej strategii.

Artykuł 22b

Warunki zmniejszenia celu dotyczącego stosowania paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego w sektorze przemysłu

1. Państwo członkowskie może zmniejszyć udział paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego wykorzystywanych do celów związanych z energią końcową i celów innych niż energetyczne, o których mowa w art. 22a ust. 1 akapit piąty, o 20 % w 2030 r., jeżeli:

a) to państwo członkowskie jest na dobrej drodze do osiągnięcia swojego krajowego wkładu w wiążący ogólny cel unijny określony w art. 3 ust. 1 akapit pierwszy, który jest co najmniej równoważny w stosunku do jego oczekiwanego wkładu krajowego według wzoru, o którym mowa w załączniku II do rozporządzenia (UE) 2018/1999; oraz

b) udział wodoru lub jego pochodnych wyprodukowanych z paliw kopalnych zużywanych w tym państwie członkowskim nie przekracza 23 % w 2030 r. i 20 % w 2035 r.

Jeżeli którykolwiek z tych warunków nie jest spełniony, zmniejszenie, o którym mowa w ust. 1, przestaje obowiązywać.

2. Jeżeli państwo członkowskie stosuje zmniejszenie, o którym mowa w ust. 1, powiadamia o tym Komisję w momencie przedkładania swojego zintegrowanego krajowego planu w dziedzinie energii i klimatu przedłożonego zgodnie z art. 3 i 14 rozporządzenia (UE) 2018/1999, a także w ramach swoich zintegrowanych krajowych sprawozdań z postępów w dziedzinie energii i klimatu zgodnie z art. 17 tego rozporządzenia. Powiadomienie zawiera informacje na temat zaktualizowanego udziału paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego oraz wszystkie istotne dane wykazujące, że warunki określone w ust. 1 lit. a) i b) niniejszego artykułu zostały spełnione.

Komisja monitoruje sytuację w państwach członkowskich korzystających ze zmniejszenia w celu sprawdzenia, czy warunki, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b), są stale spełniane.

(*) Zalecenie Komisji (UE) 2021/2279 z dnia 15 grudnia 2021 r. w sprawie stosowania metod oznaczania śladu środowiskowego do pomiaru efektywności środowiskowej w cyklu życia produktów i organizacji oraz informowania o niej.